

ת"ד 6805/06/15 - מדינת ישראל נגד חמודי טוילי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 6805-06-15 מדינת ישראל נ' טוילי
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות עו"ד אורית מנדלוביץ'
נגד
חמודי טוילי באמצעות עו"ד סאמר חג'אזי
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של **נהיגה ברשלנות**, עבירה על סעיפים 2(2) ו- 38(2) לפקודת התעבורה התשכ"א-1961, **התנהגות הגורמת נזק**, עבירה על סעיף 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 וסעיף 68 לפקודת התעבורה התשכ"א-1961, **וסטייה מנתיב נסיעה**, עבירה על תקנה 40(א) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.

בסיכומיה ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה נוספת של **נהיגה ללא תעודת ביטוח תקפה**, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי[נוסח חדש] תש"ל-1970. זאת, בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, על פיו, רשאי בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו נתגלתה מן העובדות שהוכחו בפניו, אף אם עובדות אלו לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

2. בהתאם לכתב האישום, ביום 17.3.15, סמוך לשעה 17:30, נהג הנאשם ברכב פרטי, מסוג "רנו", מ.ר. 75-639-58, בכביש 85, בנתיב השמאלי, מבין שני נתיבים. הנאשם נהג בקלות ראש וברשלנות, ובהגיעו לק"מ 8.4, כיוון נסיעתו, מסיבה שאינה ברורה סטה לנתיב הנסיעה הימני, ופגע בחזית רכבו במעקה בטיחות בשול ימין. לאחר הפגיעה נהדף הרכב בחזרה לכביש והתנגש בדופן שמאלית אחורית שלו בפינה ימנית קדמית של רכב פרטי, תוצרת "קאיה", שנהגה בו יאסמין שחיבר, אשר נסע בנתיב הימני, והגיע מאחור. כתוצאה מההתנגשות רכב הנאשם הסתחרר ופגע בחזיתו במעקה בטיחות מבטון שהיה מצוי במרכז הכביש. בתאונה נפגעו ונזקקו לטיפול רפואי הנאשם, נהגת הרכב המעורב ושני נוסעים ברכבה, ונגרמו נזקים לכלי הרכב.

יצוין כי כתב האישום בתיק זה הוגש ביום 22.6.15. ביום 11.11.15 ניתנה הכרעת דין על ידי השופט א' קאופמן, בהעדר

הנאשם, אשר בוטלה, לבקשת סנגורו, ביום 18.2.16.

העובדות שאינן במחלוקת

3. רכב הנאשם נסע בנתיב השמאלי והרכב המעורב בנתיב הימני, כששניהם מתכוונים לפנות שמאלה בצומת אחיהוד. כתוצאה מהתאונה נפגעו הנאשם, נהגת הרכב המעורב ושני הנוסעים ברכבה ונגרמו נזקים לכלי הרכב.

גדר המחלוקת

4. לגרסת התביעה התאונה ארעה עקב סטייתו של רכב הנאשם לנתיב הימני, שכתוצאה ממנה פגע ברכב המעורב, בנתיב הימני.

ההגנה טוענת, מנגד, כי נהגת הרכב המעורב סתה לעבר הנתיב השמאלי, פגעה ברכב הנאשם, בדופן ימני-אחורי, וגרמה לו להסתחרר לצד שמאל. נקודת ההתנגשות הייתה בנתיב השמאלי, ומיקום התאונה שונה מהמיקום לו טוענת התביעה.

באשר לנזקים, הנאשם טוען כי לרכבו נגרמו נזקים בחלק הימני אחורי ולרכב המעורב נגרמו נזקים בחלק קדמי שמאלי.

טיעוני הצדדים

5. המאשימה גורסת כי בהתאם לממצאים שמצא הבוחן במקום התאונה, רכב הנאשם סטה מהנתיב השמאלי בו נסע, הותיר סימני בלימה באורך 9.2 מטר, פגע במעקה הברזל שמימין לכביש, כתוצאה מכך נהדף חזרה לכביש ופגע ברכב המעורב בנתיב הימני. במקום ההתנגשות נמצאו סימני חריצה ושפוכת נוזלים.

בנסיבות אלה, התביעה טוענת לקיומו של "כלל הדרך", לפיו, כאשר הוכח כי רכב סטה מנתיב נסיעה, חובת ההוכחה עוברת לנאשם להראות כי התאונה ארעה שלא בשל נהיגתו הרשלנית. הנאשם, נטען, לא הוכיח כי לא התרשל, ומכאן שיש להרשיעו.

מנגד, מבקשת ההגנה לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. לשיטתה, נהגת הרכב המעורב, שנסעה בנתיב הימני, סתה לעבר הנתיב השמאלי, הנאשם ניסה "לברוח" ימינה, אך לשווא. דופן קדמי-שמאלי של הרכב המעורב התנגש בדופן אחורי-ימני של רכב הנאשם. ההתנגשות, לשיטתה, ארעה בנתיב השמאלי.

הראיות

6. מטעם המאשימה העידו:

הבוחן, מאיר קריחלי (להלן - הבוחן).

השוטר מוזס מדקר (להלן - השוטר מוזס).

יסמין שחיבר, הנהגת המעורבת (להלן - הנהגת המעורבת).

אוסמה שחיבר, נוסע ברכב המעורב, ובנה של הנהגת המעורבת (להלן - העד שחיבר).

7. באמצעות עדי התביעה הוגשו:

ת/1 - דוח פעולה/זכרון דברים של השוטר נחום בקר.

ת/2 - דוח נזקים.

ת/3 - סקיצה.

ת/4 - תרשים.

ת/5 - דוח בוחן.

ת/6 - לוח תצלומים מזירת האירוע.

ת/7 - דיסק תצלומים.

ת/8 - הודעת הנאשם מיום 21.4.15.

ת/9 - טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה.

ת/10 - הודעת הנאשם מיום 29.3.15.

ת/11 - טופס ידוע חשוד בדבר זכויותיו בטרם חקירה.

ת/12 - מסמך רפואי של מחמוד שחיבר, בנה של הנהגת המעורבת שנסע ברכבה.

ת/13 - תעודה רפואית של גנאה שחיבר, בתה של הנהגת המעורבת שנסעה עמה.

ת/14 - תעודה רפואית של יסמין שחיבר, נהגת הרכב המעורב.

ת/15 - תעודה רפואית של אוסמה שחיבר.

ת/16 - הודעתו של אוסמה שחיבר.

8. מטעם ההגנה העידו:

הנאשם.

מחמוד דבורי, עד ראיה לתאונה.

מטעם ההגנה הוגש נ/1 - צילומים של רכב הנאשם ושל מקום התאונה.

דין והכרעה

9. לאחר שהאזנתי לטיעוני ב"כ הצדדים, שמעתי את העדים לפני ועיינתי בחומר הראיות, מצאתי כי הוכח לפני, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מהנימוקים שלהלן.

א. אופן התרחשות התאונה

גרסת התביעה

10. אקדים ואומר כי אני מקבלת את גרסת התביעה בנוגע לאופן התרחשות התאונה ודוחה את גרסת ההגנה.

הבוחן, אשר הגיע למקום התאונה, לאחר התאונה, ערך סקיצה, תרשים, דוח נזקים ודוח בוחן וצילם את הרכבים במקום האירוע, כפי שנמצאו מיד לאחר התאונה. מצאתי כי גרסתו, שנתמכה בממצאים בשטח, ובעדותם של הנהגת והנוסע ברכבה, מהימנה, עקבית ומקצועית.

מהדוח שערך (ת/5) ומעדותו בפני עולה כי רכב הנאשם, שנסע בנתיב השמאלי, מבין שניים, מסיבה שאינה ברורה "איבד שליטה", הותיר אחריו סימני בלימה, פגע במעקה בטיחות מברזל, מצד ימין, וכתוצאה מכך נעקר הפגוש הקדמי ונותר במקום. לאחר הפגיעה במעקה, הסתחרר הרכב, חזר לכביש, והרכב המעורב, שנסע בנתיב השמאלי, פגע עם הפינה הימנית-קדמית שלו בחלקו האחורי-שמאלי של רכב הנאשם. בשלב זה רכב הנאשם המשיך בנסיעה ופגע במעקה בטון המפריד בין שני מסלולי נסיעה (עמ' 13 לפרו', ש' 24-25, עמ' 14 לפרו', ש' 1-8). ההתנגשות בין כלי הרכב ארעה בנתיב הנסיעה הימני (סעיף 14 ח ל-ת/5), כשבנקודה זו נמצאו סימני חריצה ושפוכת נוזלים (נקודה 4 בתרשים ת/4).

הנזקים שנמצאו ברכבים (ת/2 וסעיף 5 לדוח ת/5) תואמים את הגרסה שהציג.

ברכב הנאשם צוינו, בין היתר, פגיעה קשה בחזית הרכב, כשפגוש קדמי וגשר קדמי נעקרו ממקומם, ופגיעה בחלק האחורי שמאלי של הרכב, כשפגוש אחורי נפל ממקומו, הכנף השמאלי אחורי והדלת האחורית שמאלית מעוכים.

ברכב המעורב צוינה, בין היתר, פגיעה בפינה ימנית קדמית, כשפגוש קדמי, כנף ימין קדמי ומכסה מנוע צד ימין מעוכים.

הממצאים שנמצאו בשטח (סעיפים 7 ו- 8 לדוח הבוחן ת/5), והצילומים ממקום התאונה (ת/6), תומכים אף הם

בגרסתו.

מהדוח עולה כי למעקה הבטיחות מברזל נגרם נזק מחזית רכב הנאשם. נמצא סימן פגיעה והתזת שמן על מעקה בטון, מחזית רכב הנאשם. צוין סימן פגיעה במעקה בטיחות מברזל בצד ימין, ופגוש קדמי של רכב הנאשם נותר במקום הפגיעה. נמצאו שברי זכוכיות ופלסטיקים של רכב הנאשם במעקה בטיחות מברזל. כן נמצאו סימני חריצה ושפוכת נוזלים בנקודת ההתנגשות ונמצא סימן בלימה בודד באורך של 9.2 מטר, הסוטה ימינה ופוגע במעקה בטיחות מברזל.

יוער כי העובדה שאין לדעת מדוע איבד הנאשם שליטה ברכבו אין בה כדי להפחית מאחריותו לתאונה.

גרסת ההגנה

11. ההגנה טענה כי הרכב המעורב סטה לעבר רכב הנאשם ופגע בו בדופן אחורי ימני וניזוק בעצמו בחלקו הקדמי שמאלי.

הבוחן שלל גרסה זו בדוח (סעיף 14 ח' לדוח ת/5) ובעדותו (עמ' 18 לפרו', ש' 3) וצוין כי לו כך היו פני הדברים מיקום הרכבים לאחר התאונה היה שונה.

על דברים אלה שב וחזר בעדותו: **"אם רכב ב' היה סוטה שמאלה, שני כלי הרכב היו נזרקים שמאלה. ולא היה בכלל מגע במעקה הבטיחות בצד ימין. כמו כן, כל הממצאים, אם זה חלקי כלי רכב, אם זה תשפוכת נוזלים, אם סימני צמיגים, כל הממצאים היו אמורים להיות בצד השמאלי של הכביש ובכלל לא היה אמור להיות כלל מגע עם הצד הימני שלו"** (עמ' 17 לרפ', ש' 18-22).

כשעומת הבוחן בחקירתו הנגדית עם גרסת ההגנה באשר לנזק שנראה בצד ימני אחורי של רכב הנאשם (בצילומים 5-6) הסביר כי **"זה חלק מהפגוש"** (עמ' 14 לפרו', ש' 24). כשנשאל כיצד הוא קובע מדוע נתלש הפגוש, האם כתוצאה מפגיעה בצד ימין, במרכז או בצד שמאל, השיב: **"זה לא אמצע זה מצד אחורי של הרכב, כשעיקר הנזק הוא בצד האחורי שמאלי. הפגוש קשור לחלק אחורי שמאלי שלו, זה יחידה אחת. ברגע שהוא נתלש, נתלש כולו"** (עמ' 14, ש' 27-28). ובהמשך הפנה לתמונות 3 ו-10 המצביעות על הנזק הכבד שנגרם לחלק השמאלי אחורי של רכב הנאשם ולכך ש**"הפגוש נפל בגלל המכה בחלק אחורי שמאלי שלו"** (עמ' 14 לפרו', ש' 31). כשנשאל על בסיס מה הוא קובע זאת, השיב: **"אני בוחן מנוסה שנים רבות וכך קבעתי, על סמך הממצאים. אני לא מכיר את הנאשם או את המאשימה, ואין לי כל עניין. קבעתי על סמך מקצועיותי"** (עמ' 15 לפרו', ש' 1-2).

הבוחן שלל את טענת הסנגור לפיה, לא צילם את החלק הקדמי שמאלי של הרכב המעורב, והפנה לתצלום 4, ממנו עולה כי הרכב המעורב לא ניזוק בחלק זה (עמ' 15, ש' 32-3) וכן לסעיף 5 לדוח, שם פורט כי לרכב המעורב נגרם נזק **"בפנס קדמי שמאלי"** ולא נרשם **"נזק לפגוש קדמי ולא לפנס קדמי שמאלי"** (עמ' 14, ש' 12-13).

צוין כי לא מצאתי כי זיכרון הדברים שערך השוטר נחום בקר, שהגיע למקום התאונה זמן קצר לאחר התרחשותה, עומד בסתירה לדוח הבוחן. השוטר בקר, שערך דוח קצר ותמציתי על הארוע, צוין בדוח שערך כי רכב הנאשם נפגע ב"חזית אחור" והרכב המעורב נפגע **"קדימה מצד ימין"**, ודבריו עולים בקנה אחד עם דוח הבוחן.

12. לענין מיקום התאונה, הבוחן אשר היה במקום התאונה, קבע בחוות דעתו כי התאונה ארעה בכביש 85, ק"מ 8.4. כשנשאל בנוגע למיקום התאונה השיב: **"אוכל למקם בדיוק את נקודת התאונה... אני יכול אף להביא אותך גם היום לנקודת התאונה. בשביל זה אנחנו קושרים את כלי הרכב לעמוד תאורה 1/16 בתרשים"** (עמ' 16 לפרו', ש' 13-15).

טענת ההגנה כי ממצאים שהיו בכביש, כגון פגוש הרכב, הוזזו ממקומם, אינה נתמכת בתצלומים, מהם עולה כי הרכבים וחלקי הרכב צולמו כפי שנמצאו מיד לאחר התאונה. זאת ועוד, בזיכרון הדברים שערך השוטר בקר צוין במפורש כי הרכב המעורב הוזז רק באישור הבוחן.

לשיטת ההגנה, במיקום בו תארו האם ובנה את התאונה - האם מסרה כי התאונה ארעה כקילומטר לפני הצומת (עמ' 24, ש' 3-1) והבן טען כי זו ארעה כ- 700-800 מ', לפני הצומת (עמ' 30, ש' 14-15) - קיימים שלושה נתיבים, וככל שהתאונה ארעה שם, הרי שהרכב המעורב אותה בשלב זה לפני שמאלה במטרה להשתלב בנתיב הימני, לא הבחין ברכב הנאשם והתנגש בו.

יוטעם כי אין המדובר בעדים מומחים וככל שביקש הסנגור לטעון כי התאונה ארעה במקום כזה או אחר, היה עליו להציג חוות דעת מומחה לענין זה ולענין מספר הנתיבים במקום. לציין כי כשנשאלה האם האם אותה שמאלה השיבה בשלילה (עמ' 23, ש' 21-22).

זאת ועוד, גרסת ההגנה כי התאונה ארעה במקום אחר, אינה מתיישבת עם הממצאים שנמצאו בשטח ובפרט עם הממצאים המתוארים במקום ההתנגשות.

ג. עדי התביעה

העדה יסמין שחיבר

13. עדותה של נהגת הרכב המעורב, תומכת בגרסת התביעה. וכך לדבריה: **"נסעתי, פתאום ראיתי אוטו מסתובב לפניי וניסיתי לברוח וראיתי שהוא פגע במעקה הימני. ניסיתי לברוח לימינה. פתאום היה כמו חלום וניסיתי לברוח. לא זוכרת בדיוק מה קרה. פתאום ראיתי שאני נכנסתי באוטו שלו. בדיוק לא זוכרת איך"** (עמ' 22 לפרו', ש' 9-12). ובהמשך: **"הוא פגע ברכב שלי מקדימה כשהרכב שלו הסתחרר לפני"** (עמ' 24 לפרו', ש' 17). כן העידה כי רכב הנאשם הסתובב, פגע במעקה מצד ימין, עשה סיבוב נוסף ופגע במעקה השמאלי (עמ' 25, ש' 32, עמ' 25 לפרו', ש' 1-4).

כשנשאלה האם פגעה ברכב הנאשם לאחר הסיבובים שעשה, מסרה: **"כן. אין מקום לברוח. לא יכולתי להספיק לברוח. ניסיתי וזה מה שיכלתי"** (עמ' 25 לפרו', ש' 6). כשנשאלה האם פגעה בו היות שנסעה במהירות, השיבה: **"לא. הוא נסע במהירות מופרזת"** (עמ' 25 לפרו', ש' 11).

לציין כי בניגוד לטענת ב"כ הנאשם, העובדה שהעדה לא זכרה את האירוע במלואו, והבחינה לראשונה ברכב הנאשם כשה הסתחרר מולה, אינה פוגמת בעדותה. מעבר לכך שעדותה נמסרה 3 שנים לאחר האירוע, אין זה מן הנמנע שהעדה הבחינה ברכב הנאשם רק כשה החל להסתובב מולה.

יובהר כי מעדותה של שחיבר לא ניתן להסיק מהו המרחק בו היה ממוקם רכבה בעת שהבחינה לראשונה ברכב הנאשם, ומהי המהירות המדויקת בה נהגה, שכן היא אף ציינה כי נסעה באיטיות (עמ' 24, ש' 18-20). בנסיבות אלה טענת ההגנה כי במהירות של 80 קמ"ש, זו כבר הייתה אמורה לחלוף על פני רכב הנאשם, ולא להתנגש עמו, נדחתה.

לא מצאתי בסיס לטענת ההגנה כי העדה אישרה שהיה מגע בין כלי הרכב עוד לפני שרכב הנאשם פגע במעקה הבטיחות בצד ימין. העדה הבהירה בעדותה כי פגעה ברכב הנאשם רק לאחר שזה ביצע 2 סיבובים, פגע במעקה הבטיחות הסתובב ופגע במעקה השמאלי (ראה לעניין זה עמ' 24 לפרו', ש' 27-28, ש' 32 ועמ' 25, ש' 6).

העד אוסמה שחיבר

14. חיזוק נוסף לגרסת התביעה ניתן למצוא בעדותו של אוסמה שחיבר, בנה של הנהגת, אשר ישב במושב לצידה, בעת התאונה, ושחזר את התאונה באופן הבא: **"נסענו בנתיב הימני מבין שני הנתיבים. פתאום רכב הנאשם סטה ימינה ופגע במעקה שהיה לידינו בצד ימין. כשהוא פגע הוא התחיל לחזור רוורס, אמא שלי רצתה לברוח ממנו ופגעה בו"** (עמ' 29 לפרו', ש' 15-17). בהודעתו במשטרה (ת/16) מסר גרסה דומה.

כשנשאל בחקירתו האם ראה מדוע הנאשם סטה לעברם, השיב: **"לא רק ראיתי אותו נוסע מהר מאוד ופגע במעקה"**.

יוער כי בסיום חקירתו של העד במשטרה נרשמה תוספת בכתב יד בה נרשם: **"אני רוצה לתקן כי התאונה קרתה בין צומת בר לב לבין צומת אחיהוד"**. זאת, לאחר שהעד מסר בתחילת חקירתו כי הוא ואמו נסעו מכיוון צומת אחיהוד לכיוון שעב (ת/16, ש' 3). כשנשאלו העד ואמו, הנהגת המעורבת, באשר לתוספת, (עמ' 26, ש' 2), מסרו כי אינם זוכרים בדיוק מתי נערכה (עמ' 30, ש' 3, עמ' 26, ש' 2).

לעניין זה יצוין כי אין מחלוקת כי התאונה ארעה לפני צומת אחיהוד וככל הנראה, מסר העד בתחילת חקירתו במשטרה, בטעות, מיקום שגוי באשר לתאונה. לא מצאתי כי יש בטעות זו, או בעובדה כי העד ואמו לא זכרו מתי תוקנה הטעות, כדי לפגום במהימנות עדותם.

כך, גם העובדה כי עד זה לא ידע לתאר מהם הנזקים שנגרמו לרכבים, כטענת ההגנה, אין בה כדי לפגום בעדותו. ככל שב"כ הנאשם ביקש להוכיח נזקים מסוימים ברכבים היה עליו להמציא חוות דעת מומחה לעניין זה.

ד. גרסת הנאשם

גביית הודעותיו של הנאשם

15. השוטר מוזס מדקר, שגבה את הודעתו הראשונה של הנאשם, הזים את טענות ההגנה באשר למחדלי חקירה. כשנשאל האם ניתנה לנאשם זכות היועצות השיב **"בטח"** (עמ' 21, ש' 13), וציין כי הנאשם התייעץ עם עו"ד קיפח שאהין, הנמצאת באורח קבע במשטרה. העד מסר כי בטרם נחקר חתם הנאשם על טופס יידוע חשוד בדבר זכויותיו בטרם חקירה (ת/11), הוסברו לו ההאשמות המיוחסות לו, ולאחר מכן התייעץ עם עו"ד (עמ' 21, ש' 25-26). כשנשאל העד האם הוסבר לנאשם בערבית הבהיר כי העד לא מסר שאינו יודע עברית (עמ' 21, ש' 16). הנאשם אף הוא מסר

בהודעתו (ת/10) כי התייעץ עם עו"ד שאהין, ובהודעתו השניה (ת/8) מסר כי הבין שנתונה לו זכות ההיוועצות.

עדות הנאשם

16. הנאשם מסר גרסה שאינה משתלבת עם הנזקים שנגרמו לרכבים, והממצאים בשטח, ואשר נפלו בה סתירות ביחס להודעה שמסר במשטרה.

בעוד שבהודעתו (ת/10) מסר כי מהירות נסיעתו הייתה "90-100 קמ"ש", בבית המשפט ציין כי מהירות נסיעתו הייתה נמוכה יותר: "70-80 קמ"ש. אולי 80-90. לא יותר מ-100... לא אמרתי 100" (עמ' 37 לפרו', ש' 28-30). כשאומת עם הודעתו במשטרה, לפיה, נסע בין 90 ל-100 קמ"ש, השיב: "משהו כזה" (עמ' 38 לפרו', ש' 2).

בעוד שבהודעתו (ת/10) מסר כי הילדים ברכב המעורב "קפצו" על הנהגת, בהודעתו השניה (ת/8) כי "הילדים היו רוקדים בתוך הרכב והיו עומדים שם", ובעדותו לפני מסר: "ראיתי ילד שעמד לידה. הבחור שהיה בבית המשפט, זה הוא היה, הוא גדל" (עמ' 36, ש' 30-31).

עדותו לעניין הנזק ברכבו בצדו הימני אחורי של רכבו (עמ' 37 לפרו', ש' 4), עומדת בסתירה לממצאי דוח הבוחן. כאמור, נזק זה לא נמצא, בהתאם לדוח הבוחן.

זאת ועוד, הנאשם לא הצליח לתת הסבר משכנע באשר לסימני הבלימה שנמצאו בכביש. כשנשאל לפרש סימני הבלימה, כעולה מתרשים ת/4 השיב: "אני לא בלמתי. זה אוטו חדש, יש לי מערכת אי.בי.אס. היא דפקה את האוטו. לא היתה בלימה. היא זו שגררה אותי" (עמ' 35, ש' 11-12) ובהמשך: "התאונה לא היתה פה. המכה הראשונה לא היתה פה. יש לי מערכת אי.בי.אס. פועלת, ואין סימני בלימה. אני מכונאי, אני יודע. איבדתי שליטה" (עמ' 35, ש' 16-18).

כשנשאל אם ככל שהנהגת המעורבת פגעה בו בפינה ימנית אחורית, מדוע לחץ על הבלמים ולא על הגז, השיב: "לא לחצתי על הברקס. איפה יש סימנים? התאונה הייתה לפני, היא פגעה ברכבי, האוטו שלי הסתובב" (עמ' 37, ש' 17-20).

יוטעם כי טענתו של הנאשם, כי מערכת אי.בי.אס. ברכבו מנעה סימני בלימה בכביש, לא הוכחה על ידי מומחה מטעמו.

גרסתו באשר להתנצלותה של הנהגת המעורבת מעוררת אף היא ספקות, סותרת את עדותה של שחיבר, ואינה נתמכת בעדים נוספים. בהודעתו הראשונה (ת/10) מסר כי הנהגת פנתה אליו בבית החולים בו טופל, לאחר התאונה, ומסרה לבני משפחתו ולמשפחתה כי בעת שעברה נתיב, לא הבחינה ברכבו, התנגשה בו וגרמה לתאונה. בהודעתו השניה (ת/8) מסר כי הנהגת המעורבת התקשרה אליו "הרבה" וביקשה סליחה על שארע. בעדותו לפני מסר כי זו פנתה אליו בבית החולים לבקש את סליחתו וכן פנתה מספר פעמים למשפחתו בעניין (עמ' 32 לפרו', ש' 19-21). בהמשך מסר כי זו אף ביקרה אותו בביתו (עמ' 39 לפרו', ש' 1-2).

שחיבר בכלל הכחישה בעדותה כי התנצלה. כשנשאלה בחקירתה האם לאחר התאונה דיברה עם הנאשם השיבה: "לא. אמא שלו דיברה איתי ואמרה לי שהוא בסדר". (עמ' 26 לפרו', ש' 14), ובהמשך: "אמא של הנאשם דיברה איתי

בב"ח. אני הייתי בהמתנה והיא באה ושאלה איך אני מרגישה ואם הכל בסדר. אמרתי לה שהכל בסדר. שאלתי אותה מה עם הנאשם כי הוא צעק והיה כואב לו הראש" (עמ' 26 לפר', ש' 16-18).

הנאשם בחר שלא להביא עדים מטעמו להוכחת טענתו זו. אי הבאת העדים מחזקת את גרסת הנהגת.

ה. אי הבאת חוות דעת מומחה מטעם ההגנה

17. עם סיום פרשת התביעה, ביקשה ההגנה לשקול הגשת חוות דעת מומחה. על אף שבית המשפט נענה לבקשתה, חוות דעת מעין זו לא הוגשה. הנאשם אף לא העיד מטעמו את השמאי, אשר לדבריו בדק את הרכב והבחין בנזקים שנטענו על ידו. הסיבות לכך, לשיטתו, היו מגוונות. כשנשאל מדוע לא הציג את דוח השמאי, השיב כי "הדוח אינו עמו" (עמ' 34, ש' 14 - 24). כשנשאל מדוע לא נחקר השמאי השיב "הוא בא לפה שלוש פעמים ולא נתתם לו לדבר" (עמ' 35, ש' 27-30) ובהמשך: "לא נתתם לו את הזמן המספיק על מנת להביא את המומחה הזה" (עמ' 45 לפרו', ש' 13-14).

הלכה היא כי אי הבאתו של עד רלוונטי מעוררת חשד לפיו בעל הדין שנמנע מהבאתו חושש מעדותו של עד זה ויוצרת הנחה לפיה עדותו של עד כזה עלולה הייתה לחזק דווקא את עמדתו של הצד שכנגד. ראה לעניין זה ע"פ 6056/07 יעלב אלחמידי נ' מדינת ישראל (2009) וע"פ 11331/03 קיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3), 453 (2004).

ו. התגבשותה של עבירה נוספת

18. הנאשם הודה במהלך עדותו ובחקירתו במשטרה כי בשעת התאונה לא החזיק בביטוח רכב תקף (עמ' 33 לפרו', ש' 9, ת/10). התרשמתי כי כבר בעת חקירתו ניתנה לו הזדמנות להתגונן מפני עבירה זו, ומכאן שעם הודאתו, יש להרשיעו גם בגין עבירה זו.

ז. עד ההגנה, מחמוד דבורי

19. המשקל שיש לתן לעדותו של עד זה הוא מועט אם בכלל. על קיומו של עד הגנה זה שמע בית המשפט לראשונה בעדותו של הנאשם, מיום 20.6.18, כשלוש שנים לאחר התאונה. עסקין ב"עדות כבושה", שאינה משתלבת עם הממצאים בשטח, והעדויות האחרות, ובהתאם לפסיקה, המשקל שיש לתת לה הוא מועט. בנוסף, העד מסר כי עצר במקום התאונה לאחר שזיהה את הנאשם מטמרה (עמ' 54 לפרו', ש' 18-19) והנאשם העיד כי דיבר עם העד לאחר התאונה, "פעם אחת בטלפון", ופגש אותו בשבת שלפני עדותו (עמ' 51 לפרו', ש' 15, ש' 17, עמ' 52 לפרו', ש' 7). בנסיבות עולה חשש כי השניים תיאמו ביניהם גרסאות טרם מתן העדות.

ככל שמדובר בעד חיוני להגנה, שברשותו, כפי שטען הנאשם, היה קיים סרטון של האירוע, מן הראוי היה לבקש זימונו בעת החקירה במשטרה, אך הדבר לא נעשה. הנאשם ניסה לתלות את האשמה לאי זימונו בגורמים שונים, חוקרי המשטרה, (עמ' 39, ש' 6), התביעה (עמ' 38 לפרו', ש' 28) ואף טען כי לא ידע כי הוא מואשם בתאונה (עמ' 39 לפרו', ש' 8). לא מצאתי יסוד לטענות אלה. הנאשם נחקר במשטרה, תחת אזהרה, והודע לו כי הוא חשוד. גובי הודעותיו של הנאשם, הבוחן קריחלי והשוטר מדקר, מסרו עדות בבית המשפט, ולו סברה ההגנה כי היה מחדל באי

חקירתו של העד, היה מקום לחקור אותם בעניין זה.

הגרסה שהציג עד זה - סטייתו של הרכב המעורב מנתיבו, ופגיעה ברכב הנאשם, "בכנף אחורי ימני" שכתוצאה ממנה החל רכב הנאשם להסתובב (עמ' 54 לפרו', ש' 4-6) - תומכת, באופן מפתיע, בדיוק בנקודות המחלוקת של ההגנה והתביעה. גם העובדה שלדבריו היה עד רק לרגעי הסטייה של הרכב המעורב לנתיב השני ואת יתר השתלשלות התאונה לא ראה (עמ' 56, ש' 28-30), מעלה ספק באשר לאמינות גרסתו ומטילה בה דופי.

ח. "כלל הדרך"

20. התביעה טענה כי יש להחיל בענייננו את "כלל הדרך". הכלל הוא כי סטייה של נהג מנתיב נסיעה, מהווה הוכחה לכאורה לנהיגה רשלנית. במקרה מעין זה, עובר נטל ההוכחה אל הנאשם, אשר נדרש להוכיח כי נהג כראוי (רע"פ 1713/93 בוקובזה נ' מדינת ישראל (7.6.1993) (להלן - עניין בוקובזה)).

בענייננו, על בסיס הראיות שהונחו בפני, אני קובעת כי התביעה הוכיחה כי הנאשם סטה מנתיבו לנתיב הימני, בו ארעה התאונה. הנאשם, אשר חובת ההוכחה להוכיח כי לא התרשל בנהיגתו, עברה אליו, לא הצליח להרים נטל זה, ומכאן שיש להרשיעו בעבירות המיוחסות לו.

סוף דבר

21. בהתבסס על חומר הראיות שהונח בפניי, מהימנותם של הבוחן ועדי התביעה, והרושם האמין שהותירו בי, ומאידך, הסתירות שנפלו בגרסתו של הנאשם, עדותו הכבושה של עד ההגנה, ולאור כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי הנאשם סטה מנתיבו לנתיב הימני וגרם לתאונה בנהיגה רשלנית.

לסיכום, בהינתן האמור, ולאחר ששמעתי את הצדדים והתרשמתי מעדותם לפניי, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וכן בעבירה של נהיגה ללא תעודת ביטוח תקפה.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לטיעונים לעונש ליום 8.11.2018 בשעה 11:00.

ניתנה היום, ז' חשוון תשע"ט, 16 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.